

Eldste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

To kommunikationslinjer

Vi må både bruge den personlige linje og præstedømmelinjen i en passende balance for at opnå den udvikling, der er formålet med jordelivet.

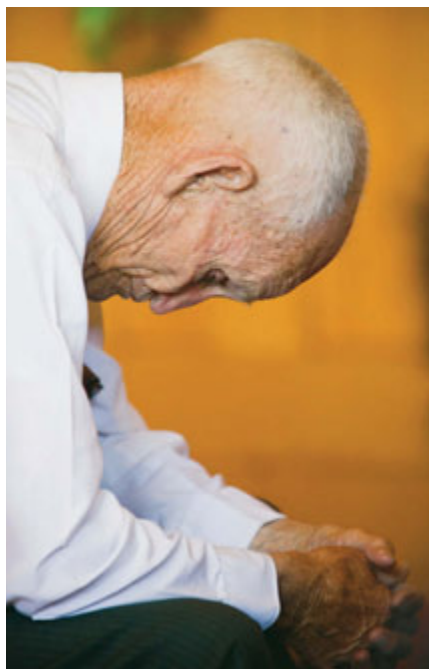
Vor himmelske Fader har givet sine børn to kommunikationslinjer til ham – den ene er det, vi kan kalde en personlig linje og den anden en præstedømmelinje. Alle bør forstå og lade sig vejlede af begge disse vigtige kommunikationslinjer.

I. Den personlige linje

Gennem den personlige linje beder vi direkte til vor himmelske Fader, og han svarer os gennem de kanaler, han har etableret, uden noget andet menneskes mellemkomst. Vi beder til vor himmelske Fader i Jesu Kristi navn, og han svarer os gennem sin Helligånd og på andre måder. Helligåndens opgave er at vidne om Faderen og Sønnen (se Joh 15:26; 2 Ne 31:18; 3 Ne 28:11), vejlede os i sandheden (se Joh 14:26; 16:13), og vise os alt det, vi skal gøre (se 2 Ne 32:5). Denne kommunikationslinje med vor himmelske Fader gennem hans Helligånd er en kilde til vores vidnesbyrd om sandheden, til vores kundskab og vores personlige vejledning fra en kærlig himmelsk Fader. Det er en afgørende del af hans storslåede evangeliske plan, som gør det muligt for hvert af hans børn at modtage et personligt vidnesbyrd om sandheden.

Den direkte personlige kommunikationslinje til vor himmelske Fader gennem Helligånden bygger på værdighed, og den er så afgørende, at vi har fået befaling om at forny vore pagter gennem nadveren hver sabbatsdag. Det er på denne måde, vi gør os fortjent til løftet om, at vi altid kan have hans Ånd hos os til at vejlede os.

Denne personlige kommunikationslinje med Herren, vores tro og

trosudøvelse minder om det, som visse kristne insisterede på, nemlig at en menneskelig mellemkomst mellem Gud og mennesket er unødvendig, eftersom alle har direkte adgang til Gud gennem det princip, som Martin Luther var talsmand for, og som nu er kendt som »alle troendes præsteskab.« Det vil jeg uddybe senere.

Den personlige linje er af altafgørende betydning, når det gælder personlige afgørelser og ledelsen af en familie. Desværre undervurderer nogle medlemmer af vores kirke behovet for denne direkte, personlige linje. Handler vi ud fra en stærk overbevisning om vigtigheden af profetisk ledelse – præstedømmelinjen, som i princippet fungerer for at styre den himmelske kommunikation om Kirkens anliggender – forsøger nogle at få deres præstedømmeledere til at træffe personlige beslutninger for dem, beslutninger som de selv burde træffe gennem inspiration fra deres personlige linje. Personlige beslutninger og familieledelse er principielt sager, som falder i den personlige kategori.

Jeg vil gerne tilføje to andre ting, vi bør være opmærksomme på i forbindelse med denne dyrebare, direkte personlige kommunikationslinje med vor himmelske Fader.

For det første fungerer den personlige linje ikke i sin fylde uafhængigt af præstedømmelinjen. Helligåndsgaven – som er kommunikationsmidlet mellem Gud og mennesket – overdrages med præstedømmets myndighed af bemyndigede personer, der har præstedømmets nøgler. Den kommer ikke blot gennem at ønske den eller at tro. Og retten til Åndens fortsatte følgeskab må bekræftes hver sabbatsdag, når vi værdigt tager nadveren og fornyer vores dåbspagt om lydighed og tjeneste.

På samme vis kan vi heller ikke kommunikere pålideligt gennem den direkte personlige linje, dersom vi er ulydige eller i disharmoni med præstedømmelinjen. Herren har erklæret, at »himlens kræfter ikke kan beherskes eller anvendes uden at det sker efter retfærdighedens principper« (L&P 121:36). Desværre er det ganske almindeligt for personer, som overtræder Guds befalinger eller ikke tager præstedømmeledernes råd til efterretning, at hævde, at Gud har åbenbaret dem, at de er undtaget fra at følge visse befalinger eller råd. Sådanne personer modtager måske nok åbenbaring eller inspiration, men det er ikke fra den kilde, de tror. Djævelen er fader til al løgn, og hans evige bekymring er at forpurre Guds værk ved hjælp af sine listige efterligninger.

II. Præstedømmelinjen

Ulig den personlige linje, gennem hvilken vor himmelske Fader kommunikerer direkte med os gennem Helligånden, rummer præstedømmekommunikationslinjen ydermere den nødvendige mellemkomst af vor Frelser, Jesus Kristus, hans kirke og hans kaldede ledere.

På grund af det, han opnåede gennem sit sonoffer, har Jesus Kristus magten til at opstille de krav, vi må opfylde for at gøre os fortjent til velsignelserne ved hans sonoffer. Det er derfor, vi har befalinger og ordinancer. Det er derfor, vi indgår pagter. Det er sådan, vi gør os fortjent til de lovede velsignelser. De kommer alle gennem Israels Helliges endeløse nåde »efter alt hvad vi kan gøre« (2 Ne 25:23).

Under sin jordiske tjenestegerning overdrog Jesus Kristus den præstedømmemyndighed, som bærer hans navn, og han grundlagde Kirken, som også bærer hans navn. I denne sidste uddeling blev hans præstedømme gengivet og hans kirke genoprettet gennem himmelsk sendebud til profeten Joseph Smith. Dette gengivne præstedømme og den genoprettede kirke udgør hjertet i denne præstedømmelinje.

Præstedømmelinjen er den kanal, som Gud gennem tiden har brugt til at tale til sine børn gennem skriften. Og det er den linje, han taler gennem nu, hvad angår de levende profeters, apostles og andre inspirerede lederes belæringer og råd. Det er sådan, vi modtager de påkrævede ordinancer.

Det er således, at vi modtager kald om at tjene i hans kirke. Hans kirke er vejen, og hans præstedømme kraften, gennem hvilken vi er så privilegerede at kunne deltage i de samvirkende aktiviteter, som er afgørende for at udføre Herrens værk. Dette omfatter at forkynde evangeliet, bygge templer og kirkebygninger og hjælpe de trængende.

I forbindelse med denne præstedømmelinje stemmer vores tro og trosudøvelse overens med nogle kristnes fastholdelse af, at bestemte ordinancer (sakramenter) er afgørende og skal udføres af en, der er bemyndiget af Jesus Kristus (se Joh 15:16). Vi tror det samme, men adskiller os naturligvis fra andre kristne i spørgsmålet om, hvordan vi regner den autoritet.

Nogle medlemmer eller tidligere medlemmer af vores kirke har ikke indset vigtigheden af præstedømmelinjen. De undervurderer vigtigheden af Kirken, dens ledere og dens programmer. Idet de totalt forlader sig på den personlige linje, går de deres egne veje hævde, at de definerer læren, og går direkte til konkurrerende organisationer, hvis lære går imod profetledere. I dette

afspejler de en nutidig fjendtlighed mod det, der nedsættende omtales som »organiseret religion.« De, der afviser behovet for organiseret religion, afviser Mesteren, som etablerede sin kirke og dens embedsmænd i tidernes midte og som genoprettede den i moderne tid.

Organiseret religion, der er grundlagt ved guddommelig myndighed, er, som apostlen Paulus lærte os, afgørende:

»For at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op, indtil vi alle når frem til enheden i troen og i erkendelsen af Guds søn, til at være et fuldvoksnet menneske, en vækst, som kan rumme Kristi fylde« (Ef 4:12-13).

Vi bør alle huske Herrens erklæring i nutidig åbenbaring om, at Herrens tjeneres røst er Guds røst (se L&P 1:38; 21:5; 68:4).

Jeg vil gerne tilføje to vigtige ting, vi bør huske i forbindelse med tillid til den livsvigtige præstedømmelinje.

For det første ophæver præstedømmelinjen ikke behovet for den

personlige linje. Vi har alle brug for et personligt vidnesbyrd om sandheden. Mens vi udvikler vores tro, stoler vi nødvendigvis på andres ord og tro, som vore forældres, læreres eller præstedømmelederes (se L&P 46:14). Men dersom vores personlige vidnesbyrd om sandheden udelukkende hviler på en bestemt præstedømmeleder eller lærer i stedet for, at vi får vores eget vidnesbyrd gennem den personlige linje, så vil vi altid være sårbare over for skuffelse over den person. Når det drejer sig om moden indsigt i eller vidnesbyrd om sandheden, bør vi ikke være afhængige af en menneskelig mellemmand mellem os og vor himmelske Fader.

For det andet fungerer præstedømmelinjen, ligesom den personlige linje, heller ikke fuldt og helt for os, medmindre vi er værdige og lydige. Der er mange skriftsteder, som fortæller os, at dersom vi fremturer i alvorlig overtrædelse af Guds bud, vil vi »blive forstødt fra hans nærhed« (Alma 38:1). Når det sker, er Herren og hans tjenere alvorligt forhindret i at yde os åndelig hjælp, og vi kan ikke selv opnå den.

Historien byder på mange eksempler på vigtigheden af, at Herrens tjenere er i harmoni med Ånden. Den unge profet, Joseph Smith, kunne ikke oversætte, når han var vred eller oprørt.

David Whitmer sagde: »En morgen, da han var ved at gøre sig klar til at fortsætte med oversættelsen, var der noget, der gik galt i huset, og det irriterede ham. Det var noget, som Emma, hans hustru, havde gjort. Oliver og jeg gik ovenpå og Joseph kom op hurtigt efter for at fortsætte med oversættelsen, men han kunne ikke gøre noget. Han kunne ikke oversætte en eneste stavelse. Han gik nedenunder, ud i frugthaven og bad til Herren. Han var væk i omkring en time – kom

tilbage til huset og bad Emma om tilgivelse og kom derpå ovenpå, hvor vi var, og oversættelsen fortsatte på rette vis. Han kunne intet gøre, medmindre han var ydmyg og trofast.«¹

III. Behovet for begge linjer

Jeg vil afslutte med yderligere eksempler på behovet for begge de linjer, som vor himmelske Fader har etableret for at kunne kommunikere med sine børn. Begge linjer er afgørende for hans hensigt med at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for sine børn. Et tidligt eksempel på dette behov ser vi i Jetros råd til Moses om, at han ikke skulle påtage sig for stor en byrde. Folket stod i kø for, at deres præstedømmeleder skulle »rådspørge Gud« fra morgen til aften (2 Mos 18:15), og også for, at han skulle »dømme ... mand og mand imellem« (v. 16). Vi bemærker ofte, hvordan Jetro rådede Moses til at udpege ledere til at håndtere personlige konflikter (se v. 21-22). Men Jetro gav også Moses råd, som illustrerer vigtigheden af den personlige linje: »Du skal indskærpe dem forordningerne og lovene og kundgøre dem den vej, de skal følge, og hvad *de* skal gøre« (v. 20, fremhævelse tilføjet).

Israelitterne, der fulgte Moses, skulle med andre ord lære, at de ikke skulle forelægge ethvert spørgsmål for præstedømmelederen. De skulle forstå budene og søge inspiration til selv at løse de fleste problemer.

Nylige begivenheder i Chile viser også behovet for begge linjer. Chile blev ramt af et ødelæggende jordskælv. Mange af vore medlemmer mistede deres hjem, og nogle deres familiedemedlemmer. Mange mistede modet. Der blev hurtigt – fordi vores kirke er forberedt på at træde til ved sådanne katastrofer – skaffet mad, ly og andre fornødenheder. De hellige i Chile hørte

Herrens røst gennem hans kirkes og dens ledes respons på deres timelige behov. Men til trods for en effektiv præstedømmelinje, så slog den ikke til. Hvert medlem var nødt til at søge Herren i bøn og modtage den direkte trøst og vejledning, der kommer gennem Helligånden til dem, der søger og lytter.

Vores missionering er et andet eksempel på behovet for begge linjer. De mænd og kvinder, som bliver kaldet som missionærer, er værdige og villige på grund af de belæring, de har modtaget gennem præstedømmelinjen, og det vidnesbyrd, de har modtaget gennem den personlige linje. De er blevet kaldet gennem præstedømmelinjen. Og som Herrens repræsentanter og under ledelse af hans præstedømmelinje, underviser de undersøgere. De oprigtigt søgende efter sandheden lytter, og missionærerne opmuntrer dem til selv at bede for at kende til sandheden af budskabet gennem den personlige linje.

Et sidste eksempel går på, hvordan disse principper anvendes omkring præstedømmemyndighed i familien og i Kirken.² Al præstedømmemyndighed i Kirken fungerer under ledelse af en, som bærer de passende præstedømmenøgler. Dette er præstedømmelinjen. Men den myndighed, der præsiderer i familien – uanset om det er en far eller en enlig mor – virker i familieanliggender uden behov for at få tilladelse fra nogen, der bærer præstedømmenøgler. Det er ligesom den personlige linje. Begge linjer må fungere i vores familie og i vores tilværelse, hvis vi skal opnå den udvikling og nå det mål, som er afstukket i vor himmelske Faders plan for sine børn.

Vi må både bruge den personlige linje og præstedømmelinjen i en passende balance for at opnå den udvikling, der er formålet med jordelivet. Dersom personlig religiøs udøvelse hviler for meget på den personlige linje, så udvisker individualismen

betydningen af guddommelig autoritet. Dersom religiøs udøvelse hviler for tungt på præstedømmelinjen, så svækkes individets vækst. Guds børn har brug for begge linjer for at nå deres evige lod. Det gengivne evangelium lærer os om begge dele, og den genoprettede kirke tilvejebringer begge dele.

Jeg vidner om Herrens profet, præsident Thomas S. Monson, som bærer nøglerne, der styrer præstedømmelinjen. Jeg vidner om Herren Jesus Kristus, hvis kirke dette er. Og jeg vidner om det gengivne evangelium, hvis sandhed vi alle kan kende gennem den dyrebare personlige linje til vor himmelske Fader. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. I »Letter from Elder W. H. Kelley«, *The Saints' Herald*, 1. mar. 1882, s. 68. En lignende beretning findes i B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:131.
2. Se Dallin H. Oaks, »Præstedømmemyndighed i familien og Kirken«, *Liahona*, nov. 2005, s. 24-27.